

vens Bestemmelser, og en nærmere Forklaring af, hvad der her skal forstås ved Sparekasser, turde derfor ikke være overflødig i Lovforslaget.

Den højtærede Minister fremhævede en Bestemmelse i Lovforslagets § 4, hvorefter intet Medlem af en Sparekasses Bestyrelse eller Repræsentantskab maa indtage tilsvarende Stillinger i en anden Sparekasse eller i en Bank, som en Bestemmelse, han tillagde megen Betydning, og heri har den højtærede Minister sikkert Ret, men Bestemmelsen er ingenlunde klar. Det er vel givet, at et Bestyrelsesmedlem i en Sparekasse ikke maa være Medlem af Bestyrelsen i en anden Sparekasse eller en Bank, men om vedkommende heller ikke maa være Medlem af Repræsentantskabet i en anden Sparekasse eller en Bank, er ikke tydeligt. Det forekommer mig, at Bestemmelsen bør have dette videre Omfang, men det bør da siges saaledes, at Tvivl er udelukket.

Jeg kan være enig i, at der ikke mere end højst nødvendigt gribes ind i Sparekassernes Dispositionsfrihed, men naar det gentagne Gange har vist sig, at Grunden til, at Misligheder have kunnet øves og skjules i længere Tid, i alt Fald for en Del kan henføres til bestemte Mangler i den gældende Lov, fæstes Opmærksomheden herved, og der bliver da Spørgsmaal om Forholdsregler til Forebyggelse af lignende i Fremtiden. Jeg sigter herved til, at de i større og mindre Sparekasser i de senere Aar skete Misligheder — det har ikke alene vist sig i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, men ogsaa i en Sparekasse paa Lolland og ved en i Jylland — have kunnet gaa uopdagede hen i længere Tid ved Optagelse af Laan, som Bestyrelsen har kontraheret for Kassen. Det kan være nødvendigt for enhver Sparekasse, i alt Fald for de fleste, omkring Terminerne at optage Laan for kortere Tid, men Laan for længere Tid ville i Regelen ikke behøves, naar der ikke drives Forretninger eller foretages Transaktioner, der ligge udenfor Kassens Op-gave. Det forekommer mig derfor ikke at være for vidt at gaa lige overfor den Frihed, som en Sparekassebestyrelse bør have, hvis man kræver, at Indenrigsministerens Billigelse skal erhverves til Optagelse eller Fornyelse af Laan for længere Tid ad Gangen.

Det turde formentlig ogsaa, netop med Misligheder, som ere skete for ikke længe siden, for Øje, være hensigtsmæssigt at gøre det til Pligt for Sparekassens Besty-

relse, i alt Fald ved et Kontroludvalg, en eller flere Gange aarlig at gennemgaa Kassens Aktiver og indføre Resultatet i Forhandlingsprotokollen, hvorved det til enhver Tid vilde kunne konstateres, om saadan Undersøgelse har fundet Sted.

Bestemmelsen i § 7 om Revisionen er allerede omtalt flere Gange, men det kan ikke for ofte fremhæves, at det er et af de allervigtigste Punkter i Lovforslaget. Ifølge denne Bestemmelse maa Revisorerne ikke være Medlemmer af Bestyrelsen eller vælges af denne. Men dette er ingenlunde nok, thi faktisk er det ofte saaledes, at Revisorerne ikke ere i Besiddelse af den fornødne Kyndighed og Indsigt til at udføre Bestillingen; det er noget, der er konstateret flere Gange. At det er Bestyrelsen selv, der udpeger dem, om det end kun sker indirekte, er heller ikke sjældent, og dette er ogsaa noget, som selvfølgelig saa vidt muligt bør udelukkes. Det er ikke sjældent, at Valget af Revisorer foregaar saaledes, at Sparekassens Bestyrelse henvender sig til den Myndighed, som vælger dem, med Anmodning om at vælge den og den Mand. Undertiden er paagældende Myndighed endog saa opmærksom, at den gaar til Sparekassebestyrelsen og spørger; hvem man helst ønsker og vil anbefale til Bestillingen. — Det er i øvrigt ikke alene i Sparekasser og lignende Institutioner; at Revisionen ofte er højst mangelfuld, det gælder ogsaa i andre Forhold, saaledes i de kommunale; Revisionen af Kommuneregnskaberne er langt fra altid fuldt betryggende.

At Sparekasserne selv skulle betale Udgiften ved Statstilsynet, finder jeg fuldkommen rigtigt, og det er ogsaa i Overensstemmelse med, hvad der blev foreslaaet af Landstingsudvalget i 1879 angaaende Forslaget til den gældende Sparekasselov, men det blev jo ikke vedtaget.

Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hey) berørte Spørgsmaalet om Statsgaranti for Sparekasseindskud. Jeg sympatiserer med, at der af Staten tilbydes Sparerne den størst mulige Sikkerhed for deres Sparepenge, som de ønske opbevarede og frugtbargjorte. Jeg kan dog ikke tiltræde, hvad der i det andet Ting blev udtalt om; at Staten burde garantere for alle Sparekasser; det bør i alt Fald kun være for Indskud i nogle bestemte Sparekasser, som Staten uden videre Risiko maatte kunne garantere for — for saa vidt man da ikke vil gaa til at oprette en eller flere Statssparekasser. Spørgsmaalet herom ligger dog ikke for til Af-